

Brug fantasien!

Jeg får engang i mellem den tanke, at når de fleste mennesker i vores del af verden i dag ikke længere tror at kristendommen er sand, så er det grundlæggende problem måske ikke, at vi i dag har mindre tro end vores forfædre for 100 eller 200 år siden.

Det mest grundlæggende problem er måske snarere, at det er vores forestillingsevne og vores fantasi som er blevet ødelagt.

Nutidens problem er måske især at vores forestillingsevne er blevet indtørret som en gammel mumie og at vi derfor i dag ikke længere har fantasi til at forestille os hvordan verden ser ud – og hvad det vil sige at være menneske i verden – hvis kristendommen er sand.

Der er ikke og har aldrig været nogen afgørende modsætning mellem kristendommen og videnskaben, det er tværtimod kristendommen som har skabt den videnskabelige fornuft. Stadig i dag er f.eks. langt de fleste nobelpristagerne troende kristne eller jøder. Det er kun de halvstuderede som er ateister. Ateister og muslimer frembringer så godt som aldrig stor videnskab, thi sand videnskab forudsætter troen på at mennesket har en fri gudsskabt ånd hvormed vi kan udforske verden.

Den grundlæggende modsætning er ikke mellem videnskab og kristendom. Den er mellem på den ene side kristendommen som siger, at mennesket skal bruge såvel sin videnskabelige fornuft som sin ånd og forestillingsevne, og så på den anden side dem som hævder, at mennesket skal bruge sin hjerne som man bruger en computer, altså alene til kolde kalkulationer. Den som ser endimensionelt på verden.

Det er til dem man kan få trang til igen og igen at sige:

Glem lige for en tid det der med at I ikke TROR på at kristendommen er sand, glem lige et øjeblik alt det der med fornuft og sandhed og tro, og prøv i stedet at vække jeres sovende fantasi og forestillingsevne.

Prøv med fantasien at forestille jer, at kristendommen er sand. Tænk hvilket underfuldt sted verden så ville være . Tænk hvilken guddommelig skabning mennesket så ville være. Så ville livet være et eventyr. Tænk om universet er skabt af den almægtige treenige Gud hvis inderste væsen er kærlighed og at kærlighed derfor er fundamentet for alle ting.

Brug forestillingsevnen til at tænke, at mennesket er skabt i den treenige Guds billede med fornuft, ånd og fantasi.

Og brug så forestillingsvejen til det allermest fantastiske: Til at forestille jer, at da mennesket faldt bort fra Gud, da valgte den almægtige selv at lade sig føde som menneske julenat og han valgte på korset at påtage sig den død der var bestemt for os.

Men fordi han ikke fortjente døden, derfor kunne han ikke holdes fast af den. Han opstod på tredjedagen, og han var derefter sammen med disciplene i omtrent 40 dage frem til Kristi Himmelfarts Dag, hvor han forlod dem for sidste gang. Og ti dage senere, pinsemorgen sendte han dem sin Helligånd så de kunne grundlægge kirken på jorden. Den kirke som vi ved gudstjenesten er en levende del af.

Tænk nu hvis denne fortælling er sand. Tænk nu hvis vi genoptrænede vores fantasi og forestillingsevne, så vi ligesom vores forfædre virkelig kunne opfatte os selv som en lyslevende del af denne guddommelige fortælling.

Tænk så hvilken underfuldt sted verden er. Tænk hvilket eventyr livet så er. Ganske vist et eventyr fuld af farer og faldgruber men ikke desto mindre et eventyr. Et eventyr under guds nåde. Så findes der ond og godt, sandhed og løgn, kærlighed og had. Som der gør i alle gode fortællinger

Et eventyr hvor vi som personer i fortællingen også kender forfatteren og véd at han har bestemt en lykkelig slutning for os.